

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Ondřejem Kubů jako samosoudcem v hlavním líčení konaném dne 23. ledna 2015 v Táboře

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obviněného],

[datum narození] v [obec], řidič, trvale bytem [adresa], adresa pro doručování: [adresa obviněného],

uznává se vinným, že

dne [datum] kolem 20.00 hodin v obci [obec], okres [okres], před domem [adresa] fyzicky napadl [celé jméno poškozeného], [datum narození], trvale bytem [obec a číslo], a to cca čtyřmi údery pěstí do obličeje, a způsobil mu tak tříštivou zlomeninu nosních kůstek se zavzdušněním podkoží obou tváří (více vlevo) a krku a podkožní krevní výron více levého oka, čili lehké zranění s obvyklou dobou léčení kolem 10-14 dnů,

tedy

- I. dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,
- II. jinému úmyslně ublížil na zdraví,

čímž spáchal

- III. přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku,
- IV. přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 8 (osm) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 20 (dvacet) měsíců.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby podle svých sil uhradit škodu a nemajetkovou újmu trestným činem způsobenou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené [právní osoba] zdravotní pojišťovna ČR, [IČO], se sídlem [adresa], částku 2.362 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozenému [celé jméno poškozeného] (údaje shora) nemajetkovou újmu ve výši 18.322,96 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškození [celé jméno poškozeného] (údaje shora) a [anonymizováno] zdravotní pojišťovna ČR (údaje shora) odkazují se zbytky svých uplatněných nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Soud v hlavním líčení vyslechl obžalovaného a poškozeného a se souhlasem stran byly přečteny úřední záznamy o podaném vysvětlení [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Dále soud provedl listinné důkazy, z nichž stěžejními byly znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, lékařské zprávy, listiny předložené obžalovaným (dohoda o uznání dluhu, ústřížek poštovní poukázky, kopie dopisu a podací lístek, doklady o zadání platby), podklady předložené poškozenou [příjmení] zdravotní pojišťovnou ČR (dále též, [anonymizováno]), podklady předložené poškozeným [celé jméno poškozeného] a konečně i osobní materiály obžalovaného, včetně opisu rejstříku trestů a přestupkových zpráv.

Provedeným dokazováním soud považuje za prokazané, že obžalovaný spáchal jednání, jež mu bylo obžalobou kladeno za vinu a jež je popsáno ve výrokové části tohoto rozsudku, tedy dále rozvedené skutečnosti.

Skutková zjištění

Obžalovaný fyzicky napadl [celé jméno poškozeného], a to cca čtyřmi údery pěstí do obličeje, a způsobil mu tak tříštivou zlomeninu nosních kůstek se zavzdušněním podkoží obou tváří (více vlevo) a krku a podkožní krevní výron víček levého oka, čili lehké zranění s obvyklou dobou léčení kolem 10-14 dnů.

Skutková zjištění k výroku o vině rozsudku soud považuje za jednoznačně podepřená provedenými důkazy. Obžalovaný se ke spáchání trestné činnosti doznal, k věci uvedl, že se neovládl a poškozenému, „rozbil hubu“. Obžalovaný připouští, že poškozeného několikrát uhodil, nejprve mu dal facku, ale poté, „aby to dotáhl“, mu dal ránu pěstí. Obžalovaný útok samotný i to, co mu předcházelo, popsal poměrně podrobně. Vypověděl, že u přítelkyně našel drogy, ona mu sdělila, že je má od poškozeného. Po několika dnech jej náhodně potkal v [obec], mával na něj, něco pokřikoval, něco chtěl po jeho přítelkyni, on se neovládl a zaútočil na něj. Nejprve slovně, požadoval vysvětlení, proč poškozený poskytl jeho přítelkyni drogy, po jeho odpovědi, „čemu se diví“ po něm, „sáhnul“. Udeřil jej dlaní, poté několikrát pěstí, kolik ran mu uštědřil přesně, neví, údery směřovaly většinou na hlavu. K úderům pěstí přešel, protože se poškozený kryl a, „tak facka mu nic neudělala“. Útočit přestal, když si všiml, že mu teče krev z nosu, poté odjel pryč.

Výpověď obžalovaného je částečně potvrzována dalším ve věci provedeným dokazováním. Je nepochybné, že obžalovaný poškozeného několikrát, s nejvyšší pravděpodobností čtyřikrát, udeřil

pěstí do obličeje. To je zřejmé nejen z výpovědi obžalovaného, ale dosvědčuje to i poškozený. Ten však popírá, že by fyzickému střetu předcházela hádka, naopak dle popisu poškozeného incident začal tak, že obžalovaný k němu přistoupil a bezdůvodně jej napadl. Poškozený se snažil před ranami krýt, nicméně útok byl rychlý a nečekaný, on poté odešel domů, jelikož mu z nosu tekla krev. Lékařské ošetření vyhledal až druhý den, kdy mu obličej otekl. K okolnostem setkání s obžalovaným poškozený uvedl, že byl dohodnut se svou kamarádkou, přítelkyní obžalovaného (tj. svědkyní [příjmení]), že se ten den sejdou. Celé odpoledne jí neúspěšně volal, načež před osmou hodinou mu [jméno] [příjmení] telefonovala, že na něj čeká u dětského hřiště. Na tomto místě se však namísto toho setkal s obžalovaným, který na něj zaútočil shora uvedeným způsobem.

Popis skutkového děje tak, jak jej podává poškozený je navíc potvrzován úředním záznamem o podaném vysvětlení [jméno] [příjmení], který uvedl, že viděl poškozeného bránit se úderem, „nějakého kluka“, jehož popsal a tento popis vystihuje osobu obžalovaného. Dále uvedl, že viděl, jak onen muž uhodil pěstí poškozeného do obličeje, když si jej však všiml, odešel ke svému autu a odjel. Přítelkyně obžalovaného, [jméno] [příjmení], dle svého vyjádření incidentu přítomna nebyla, neboť odešla na toaletu, přičemž na tomto místě považuje soud za nutné zdůraznit, že v tomto bodě její svědectví nepokládá za věrohodné, neboť i následky incidentu popisuje v rozporu s dalšími svědectvími, když uvádí, že na poškozeném nebylo druhého dne nic poznat, ačkoli z lékařských zpráv je zřejmé, že jeho zranění musela být na poškozeném patrná. Svědkyně při své výpovědi byla zřetelně ovlivněna skutečností, že má, resp. měla, blízké vztahy s oběma aktéry konfliktu, zejména s obžalovaným. Nejpodstatnější a nejvěrohodnější částí výpovědi svědkyně [příjmení] tak zůstává její zmínka, že se ten den setkala s obžalovaným kvůli tomu, aby s ním vyřešila ukončení jejich partnerského vztahu, k čemuž však nedošlo, a jejich vztah nadále pokračuje, byť dle svědkyně, „je to střídavé“.

Z lékařských zpráv pak soud seznal, jaká zranění obžalovaný poškozenému způsobil, tedy poškozený utrpěl tříštivou zlomeninu nosních kůstek se zavzdušněním podkoží obou tváří a krku a podkožní krevní výron víček levého oka. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, je nepochybné, že tříštivá zlomenina nosních kůstek je ze soudně lékařského hlediska poranění lehké s dobou léčení okolo 10 – 14 dní. Mechanismus vzniku tohoto zranění odpovídá úderu pěstí, přičemž postačuje úder vedený silou střední intenzity směřovaný na střed obličeje.

Další listinné důkazy pak bez pochybností objasnily pro účely rozhodování soudu osobní charakteristiku obžalovaného.

Obhajoba obžalovaného

Obhajoba obžalovaného se soustředila na osvětlení motivace činu, tedy na okolnosti rozhodné zejména pro druh a výměru uloženého trestu. Obžalovaný zdůraznil, že svého jednání lituje, že si uvědomuje, že tento způsob řešení sporů je nevhodný a v budoucnu by již takto nejednal. Jakkoli soud plně akceptuje projevenou lítost obžalovaného a jistou snahu po napravení následků trestné činnosti, o čemž svědčí především dohoda s [anonymizováno] zdravotní pojišťovnou ČR a také snaha obžalovaného nahradit poškozenému [celé jméno poškozeného] alespoň náklady vynaložené na ošetření, nelze již akceptovat, aby se fyzické násilí stalo prostředkem řešení sporů či neshod. Obžalovaný ve své výpovědi několikrát zopakoval, že důvodem útoku byla nejen provokace ze strany poškozeného („něco na něj řval“), ale také ta skutečnost, že poškozený poskytoval drogy přítelkyni obžalovaného, v době útoku byl, „sjetej“. Ačkoli je na místě zdůraznit, že pro posouzení trestnosti ve výroku popsaného jednání nemá vliv motivace, která k němu obžalovaného vedla, pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na výpověď [jméno] [příjmení], která připustila, že s obžalovaným měli a dosud mají vztahové problémy, pokládá za uvěřitelnější, že obžalovaný při výše popsaném útoku jednal spíše ze žárlivosti, než z rytířské snahy ochránit svou přítelkyni před nebezpečím konzumace drog.

Mimo výše uvedeného je třeba zmínit, že po dobu řízení, v němž byl trestní příkaz vydán již dne [datum], obžalovaný pro nápravu vztahů s poškozeným [celé jméno poškozeného] neučinil nic jiného, než že mu prostřednictvím obhájce zaslal formální omluvu a uhradil bez jakékoliv dohody s ním částku toliko 1.000 Kč na náhradu nákladů vynaložených na ošetření. Proto nemohl mít soud za splněné zákonné podmínky pro postup podle § 307 trestního řádu, jehož se obhajoba rovněž domáhala, neboť i z výše nároku uplatněného v rámci adhezního řízení poškozeným je patrné, že obžalovaný se s poškozeným na odškodnění žádným způsobem nedohodl, ačkoli by iniciativa v tomto směru měla být pochopitelně vyvíjena především z jeho strany.

Právní hodnocení

Po právním posouzení výše popsaného jednání proto soud konstatuje, že obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, neboť dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného. K naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu soud uvádí, že jednání obžalovaného bylo jednáním úmyslným, neboť ze samotného skutkového děje vyplývá, že jednání obžalovaného bylo vedeno úmyslem poškozeného napadnout, přičemž si obžalovaný musel být vědom, že místo, na němž ke střetu došlo, tedy prostor u dětského hřiště, je přístupný veřejnosti.

Dále svým jednáním naplnil také znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, neboť jinému úmyslně ublížil na zdraví. K naplnění znaků této skutkové podstaty pak soud uvádí, že je nepochybná nejen skutečnost, že obžalovaný jinému ublížil na zdraví, což je objektivně prokazatelným následkem jednání obžalovaného a je doloženo zejména listinnými důkazy, lékařskými zprávami a znaleckým posudkem, ale i skutečnost, že toto jednání bylo jednáním úmyslným. Ze znaleckého posudku je nepochybné, že úder do oblasti obličeje vedený střední intenzitou je způsobilý přivodit napadenému zranění, které dosahuje hranice ublížení na zdraví, tedy stavu, který spočívá v poruše zdraví nebo onemocnění, jež znesnadňuje zásahem do normálních tělesných nebo duševních funkcí člověka obvyklý způsob života po dobu, nikoli jen krátkou. Z posudku vyplývá jednoznačný závěr, že tříštivá zlomenina nosních kůstek omezuje poškozeného v obvyklém způsobu života po dobu nejméně jednoho týdne, kdy je provází bolestivost a je ztíženo dýchání nosem, doba léčení se obvykle pohybuje v rozmezí 10 – 14 dnů, a také, že je objektivně předvídatelným následkem úderů pěstí do střední části obličeje. Soud jednoznačně dovodil i to, že jednání obžalovaného bylo jednáním úmyslným, a to včetně jeho následku. Tomuto závěru napovídá i fakt, že obžalovaný sám uvedl, že, „to dotáhl pěstí“, protože se poškozený, kryl a facky by mu nic neudělaly“. Je tedy zřejmé, že obžalovaný měl v úmyslu poškozenému způsobit nějaké zranění a tímto zraněním nepochybně neměly být, pouze“ oděrky, či zhmoždění pokožky či svalstva obličeje, což je patrné i z toho, že od útoku upustil až v době, kdy poškozený krvácel.

Druh a výměra trestu

O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku. V daném případě obžalovanému polehčuje jeho doznání, ačkoli je zde na místě připomenout, že je zřejmé, že obžalovaný neakceptoval plnou odpovědnost za své jednání, což vyplývá zejména z faktu, že se snaží část odpovědnosti přenést na poškozeného, který jej měl svým jednáním vyprovokovat. Další polehčující okolností je také přístup obžalovaného k následkům trestné činnosti, kdy tento se poškozenému výše popsaným způsobem omluvil, škodu vzniklou trestnou činností se poškozeným pokusil nahradit, resp. na náhradě se s nimi dohodl, a v neposlední řadě je u obžalovaného patrná jistá sebereflexe, kdy nejenže vyjádřil nad spáchaným jednáním lítost, ale zdá se, že z následků tohoto jednání vyvozuje i snahu o změnu k řešení konfliktních situací do budoucna. Obžalovanému dále polehčuje jeho dosavadní řádný život, neboť k jeho předchozím odsouzením se již nepřihlíží, nadto obžalovaný nebyl v místě bydliště

postihován pro žádný přestupek, a v zaměstnání je hodnocen jako nekonfliktní člověk a bezproblémový zaměstnanec. Obžalovanému naopak přitěžuje, že spáchal více trestných činů.

S přihlédnutím ke všem výše zmíněným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem soud uzavírá, že na obžalovaného je na místě působit výchovným typem trestu, tedy trestem odnětí svobody ve výměře 8 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 20 měsíců. Ve výměře trestu se pak projeví nejen polehčující okolnosti, ale též okolnost přitěžující, přičemž soud upozorňuje, že trest ukládal při spodní hranici stanovené trestním zákoníkem pro trestný čin přísněji trestný. Ve výměře zkušební doby pak soud zohlednil motiv útoku, jakkoli se výpovědi obou hlavních aktérů jednání ohledně důvodu, proč obžalovaný poškozeného napadl, je zřejmé, že obžalovaný neovládl svůj vztek a k řešení konfliktní situace využil násilí, což potvrzuje názor soudu, že chování obžalovaného je třeba po určitou dobu sledovat, a přispět tak k jeho nápravě.

S ohledem na to, že škoda způsobená trestným činem nebyla dosud plně uhrazena, je na místě uložit obžalovanému přiměřenou povinnost tuto škodu uhradit.

Nároky poškozených

K trestnímu řízení se řádně a včas připojili se svými nároky na náhradu škody poškození [příjmení] zdravotní pojišťovna České republiky s nárokem 4.362 Kč a [celé jméno poškozeného] s nárokem ve výši 55.000 Kč

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

K nároku VZP soud uvádí, že provedeným dokazováním pak byla prokázána nejen vina obžalovaného jednáním naplňujícím znaky skutkové podstaty výše uvedených přečinů, ale také vznik škody výše uvedeným poškozeným i příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem této škody. Z těchto důvodů bylo ve smyslu výše citovaného ustanovení současně rozhodnuto o povinnosti obžalovaného uhradit poškozené škodu trestným činem způsobenou, avšak nikoli v plné výši, ale pouze ve výši 2.362 Kč, neboť v trestním řízení bylo zároveň prokázáno, že obžalovaný již škodu částečně uhradil, a to tím že poškozené zaslal dvě splátky způsobené škody, každou ve výši 1.000 Kč. Se zbytkem nároku soud poškozenou [příjmení], v souladu s § 229 odst. 2 trestního řádu, odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Co se týče nároku poškozeného [celé jméno poškozeného], soud konstatuje, že i v tomto případě byla provedeným dokazováním prokázána nejen vina obžalovaného, ale též vznik nemajetkové újmy, jakož i příčinná souvislost mezi vznikem této újmy a jednáním poškozeného. Avšak výše nemajetkové újmy byla v trestním řízení prokázána pouze v rozsahu 19.322,96 Kč. Soud při stanovení této částky vycházel jak z výše uplatněného nároku poškozeným tak z listinných důkazů obsažených ve spise, přičemž je na místě zdůraznit, že soud při posuzování oprávněnosti nároku poškozeného vycházel pouze z poškození zdraví prokazaného v trestním řízení.

O náhradě za bolest soud rozhodl v souladu s metodikou Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění podle § 2958 občanského zákoníku), jejíž použití dne 12. 3. 2014 doporučilo občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu. V ní jsou v části B stanoveny jednotlivé položky (bolestivé stavy), jímž jsou přiřazeny bodové hodnoty. Pro určení výše náhrady za bolest je třeba výsledný bodový součet vynásobit částkou odpovídající hodnotě jednoho bodu. Hodnotu jednoho bodu se doporučuje

odvozovat od jednoho procenta hrubé měsíční nominální mzdy za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikl nárok/vznikla bolest, pro rok 2014 tak hodnota jednoho bodu činí 251,28 Kč. Soud pak v daném případě dospěl k závěru, že prokázanému zranění poškozeného odpovídá z bodového ohodnocení provedeného prim. MUDr. Janou Voldánovou a prim. MUDr. Danou Žížalovou hodnota bolestného 57 bodů. Tento počet je tvořen součtem bodových ohodnocení za zlomeninu nosu bez dislokace (S 0220), ránu nosu (S 012) a tváře (S 014) a poranění očního víčka (S 002). Shledány však soudem nebyly důvody pro prim. MUDr. Janou Voldánovou navrhované zvýšení bodového ohodnocení o 10 % ani podklady pro bodové hodnocení bolestného údajných dalších poranění poškozeného (diagnózy S 0242 a S 100). Náhrada nemajetkové újmy ve formě tzv. bolestného podle § 2958 občanského zákoníku tedy činí v celkovém finančním vyjádření částku 14.322,96 Kč.

Soud rovněž poškozenému přiznal nárok na újmu na jeho přirozeném právu chráněném občanským zákoníkem v souladu s § 2956 a § 2957 občanského zákoníku. Poškozený požadoval částku přibližně 19.000 Kč, avšak náhradu v tomto rozsahu měl soud za nepřiměřenou. Z výpovědi poškozeného zcela zřejmě vyplývá, že ačkoli [jméno] [příjmení] byla jeho blízkou kamarádkou, rozpad jejich vzájemného vztahu nepřičítá pouze incidentu s obžalovaným, resp. veřejnému ponížení, ale částečně vinu přikládá i své již bývalé kamarádce. Na druhou stranu nelze přehlédnout, že ke způsobení nemajetkové újmy došlo v důsledku úmyslného jednání obžalovaného, že poškozený v souvislosti s jeho útokem a léčením následků tohoto incidentu nepochybně zakusil jisté duševní útrapy, a to i v souvislosti se svými dalšími vztahy, sociálním postavením v rodné obci a při svém studiu. Proto soud po zohlednění všech těchto okolností stanovil jako přiměřenou náhradu další nemajetkové újmy částku 5.000 Kč, které podle názoru soudu plně odčínuje zásah do osobnostních práv a do důstojnosti poškozeného.

Závěrem je pak nutno dodat, že ve výroku o náhradě škody soud samozřejmě zohlednil skutečnost, že poškozený již 1.000 Kč od obžalovaného obdržel v rámci jeho dobrovolného plnění. Soud proto ze všech výše uvedených důvodů poškozenému [celé jméno poškozeného] přiznal náhradu nemajetkové újmy ve výši 18.322,96 Kč a se zbytkem nároku poškozeného odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům

nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 23. ledna 2015

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu